

## Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 5, 2026

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

### INHOUDSOPGAVE

#### Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:795](#) 22-05-2026

Zonder hoofdzakelijkheids criterium kan er ondergrens zijn voor werkgever met activiteiten op verwaarloosbare schaal

#### Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1244](#) 12-05-2026

Afstortingsplicht pensioen na echtscheiding

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:946](#) 12-05-2026

Aon moet informatie aanleveren voor schadeberekening ongeldige eenzijdige wijziging

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1362](#) 15-04-2026

Geen geslaagd beroep op pensioenverweer

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:355](#) 10-02-2026

Directeur heeft zich verbonden om loyaliteits- en pensioenbonus te betalen jegens werknemers

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:105](#) 20-01-2026

Werkgever mocht eigen pensioenregeling aanbieden bij overgang van onderneming; geen misbruik van recht

#### Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2844](#) 13-05-2026

Pensioenontslagbeding leidt tot einde arbeidsovereenkomst bij AOW-gerechtigde leeftijd

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:5176](#) 04-05-2026

OR kan indexatieafspraken voorleggen aan rechter; werkgever handelt in strijd met goed werkgeverschap door niet aanvullende indexatie te financieren

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2304](#) 29-04-2026

Werkgever bij verstek veroordeeld tot aanmelding werknemer bij Stipp

## **Centrale Raad van Beroep**

**Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2026:527** 23-04-2026

Reservist zonder verplichting doorlopende dienst komt niet in aanmerking voor uitkering gewezen militairen

## **Antillen**

**Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:123** 01-04-2026

Medewerker heeft geen recht op indexatie VUT-uitkering

## **Uitspraken zonder ECLI**

**Klachteninstituut Financiële Dienstverlening** 11-05-2026

Geen recht op indexatie, schending zorgplicht zonder schadevergoeding

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

**Klachteninstituut Financiële Dienstverlening** 11-05-2026

Geen recht op onvoorwaardelijke indexatie

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

**Geschilleninstantie pensioenfondsen** 15-05-2026

Geen premie, geen recht voor zelfstandige schilder

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

**Geschilleninstantie pensioenfondsen** 29-04-2026

Geen recht op partnerpensioen op grond van hardheidsclausule

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

**Geschilleninstantie pensioenfondsen** 15-05-2026

Geen recht op aanvulling samenvallende diensttijd bij ABP na eerdere waardeoverdracht

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

RECHTSPRAAK

## **Geen recht op indexatie, schending zorgplicht zonder schadevergoeding**

***De consument is met pensioen en ontvangt twee pensioenuitkeringen van de pensioenuitvoerder. Hij klaagt dat de pensioenuitvoerder de ene pensioenuitkering niet indexeert. Voor de andere pensioenuitkering vordert hij dat de indexatie op tijd wordt betaald. Hij mist bovendien een adequaat antwoord op de door hem gestelde vragen. De consument vordert een bedrag van € 2.784 aan niet toegekende indexering vermeerderd met rente wegens het te laat uitbetalen van de indexering. De commissie komt tot het oordeel dat uit het pensioen-reglement niet voortvloeit dat de consument recht heeft op indexatie op de eerste pensioenuitkering. De pensioenuitvoerder heeft tijdens de zitting erkend dat de indexatie op de tweede pensioenuitkering te laat is betaald. Een rente-vergoeding is dan op zijn plaats. Hoewel de beantwoording van de vragen van de consument beter had gekund, is de consument hierdoor niet benadeeld. De commissie wijst de vordering van de consument deels toe, in de zin dat gesproken kan worden van schending van de zorgplicht zonder hier een materiële schadevergoeding aan te verbinden.***

In deze klacht staat centraal de vraag of de consument recht heeft op indexatie van zijn pensioenuitkeringen. Uit het pensioenreglement (artikel 19, zie de bijlage) blijkt dat het gaat om een voorwaardelijke indexatie. Dat betekent dat de consument alleen recht op indexatie heeft als er voldoende beschikbare middelen zijn. Tijdens de hoorzitting heeft de pensioenuitvoerder op verzoek van de commissie een uitgebreide toelichting verstrekt over de wijze waarop de indexatie plaatsvindt. De voormalig werkgever van de consument heeft

indertijd twee collectieve pensioenregelingen bij de pensioenuitvoerder ondergebracht. Een regeling voor de aanspraken van vóór 1 januari 2005 en een regeling voor de aanspraken van ná 1 januari 2005. Voor beide regelingen bestaat er een afzonderlijk depot waaruit de indexatie wordt gefinancierd.

Volgens de pensioenuitvoerder is het depot voor de aanspraken van vóór 1 januari 2005 na het toekennen van een slotindexatie in 2024 van 0,49% leeg geraakt, zodat er geen verdere verhogingen meer zullen plaatsvinden. De commissie stelt vast dat daardoor geen beschikbare middelen zijn voor de pensioenuitvoerder om de indexatie te betalen. Hoewel dit voor de consument uitermate teleurstellend is, kan naar het oordeel van de commissie niet van de pensioenuitvoerder worden verlangd de indexatie uit eigen middelen te financieren. Hiervoor is en blijft de voormalig werkgever verantwoordelijk. Van toekenning van het door de consument gevorderde bedrag van € 2.784 aan misgelopen indexatie kan dan ook geen sprake zijn. Voor de aanspraken van ná 1 januari 2005 zijn volgens de pensioenuitvoerder nog wel gelden in het depot aanwezig, zodat voorlopig nog de indexatie zal plaatsvinden. De consument moet zich wel realiseren dat het depot niet meer zal worden aangevuld met extra stortingen door het faillissement van zijn voormalig werkgever. Het indexatieperspectief zal beperkt zijn.

Op de zitting heeft de pensioenuitvoerder erkend dat de indexatie de afgelopen jaren met vertraging is doorgevoerd vanwege de hoge werkdruk en de grote hoeveelheid pensioencontracten die geïndexeerd moeten worden. De commissie is van oordeel dat dit voor rekening van de pensioenuitvoerder komt, zodat er sprake is van een schending van de zorgplicht. Bij een te late betaling is een rentevergoeding op zijn plaats. De commissie stelt vast dat de pensioenuitvoerder over de vertraagde indexaties vanaf januari 2022 de wettelijke rente aan de consument heeft vergoed. In het geval dat er in de toekomst onverhoopt weer sprake is van een te trage uitbetaling van indexatie is de commissie van oordeel dat de consument er gerechtvaardigd op mag vertrouwen dat de pensioenuitvoerder ook dan weer overgaat tot het vergoeden van de wettelijke rente.

Naar het oordeel van de commissie staat het niet ter discussie dat de communicatie van de pensioenuitvoerder richting de consument in antwoord op zijn vragen niet altijd even zorgvuldig of adequaat is geweest.

De informatievoorziening heeft zich steeds beperkt tot het periodiek verstrekken van de Uniforme Pensioenoverzichten (UPO's). De pensioenuitvoerder heeft tijdens de hoorzitting ook erkend dat dit beter had gekund. De commissie stelt echter vast dat de feitelijke uitvoering van de indexatie van de pensioenaanspraken van de consument op correcte wijze heeft plaatsgevonden, rekening houdend met de aanwezige middelen ter financiering van deze

verhogingen en de consument dus geen schade heeft geleden als gevolg van de schending van de informatieplicht.

De commissie wijst de vordering van de consument deels toe, in de zin dat gesproken kan worden van schending van de zorgplicht zonder hier een materiële schadevergoeding aan te verbinden.

---

**Instantie:** Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

**Datum uitspraak:** 11-05-2026

**Zaaknummer:** Kifid 2026-0443

RECHTSPRAAK

## **Geen recht op onvoorwaardelijke indexatie**

***Betrokkene verschilt van mening met zijn pensioenuitvoerders over de interpretatie van de indexatiebepaling in zowel de pensioenovereenkomst als het pensioenreglement omdat zijn aanspraken niet meegroeien met de inflatie. De pensioenuitvoerders vinden dat hun niets te verwijten valt omdat de werkgever jaarlijks beslist of de aanspraken worden geïndexeerd. Hun rol is beperkt tot het uitbrengen van een offerte aan de werkgever om het pensioen te indexeren. De pensioenuitvoerders kunnen een indexatie niet afdwingen; het is en blijft een besluit van de werkgever. Verder klaagt de consument dat de pensioenadviseur hem bij indienstreding niet heeft gewaarschuwd dat er geen indexatie was. De pensioenadviseur heeft daardoor zijn zorgplicht geschonden. De commissie oordeelt dat de consument er niet op heeft mogen vertrouwen dat er sprake is van een onvoorwaardelijke indexatie en wijst de vorderingen af.***

De consument werkt sinds 2018 bij [plaatsnaam] Airport. Hij bouwt pensioen op in de pensioenregeling van zijn werkgever. Dit pensioen is tot 1 januari 2020 ondergebracht bij pensioenuitvoerder A en daarna bij pensioenuitvoerder B. Hij verschilt van mening met de beide pensioenuitvoerders over de interpretatie van de indexatiebepaling in zowel de pensioenovereenkomst als het pensioenreglement omdat zijn aanspraken niet meegroeien met de inflatie. De pensioenuitvoerders vinden dat hun niets te verwijten valt omdat de werkgever jaarlijks beslist of de aanspraken worden geïndexeerd.

Hun rol is beperkt tot het uitbrengen van een offerte aan de werkgever om het pensioen te indexeren. De pensioenuitvoerders kunnen een indexatie niet afdwingen; het is en blijft een besluit van de werkgever. Verder klaagt de consument dat de pensioenadviseur hem bij indienstreding niet heeft gewaarschuwd dat er geen indexatie was. De pensioenadviseur heeft daardoor zijn zorgplicht geschonden volgens hem.

Het is de commissie niet gebleken dat de indexatiebepaling in het pensioenreglement van beide pensioenuitvoerders in strijd is met de pensioenovereenkomst. In de pensioenovereenkomst staat: 'Om koopkrachtverlies te voorkomen, wordt uw pensioen onder voorwaarden jaarlijks verhoogd.'

Hieruit blijkt dat er sprake is van een voorwaardelijke toeslagverlening. Ook uit andere documenten, zoals bijvoorbeeld het Pensioen 1-2-3, blijkt niet dat de werkgever een onvoorwaardelijke indexatie zou hebben toegezegd.

De commissie stelt vast dat de pensioenadviseur alleen algemene informatie heeft verschaft aan de consument door middel van een 'Pensioenverklaring' van 7 augustus 2018. Dit document is door de consument ondertekend. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een onvoorwaardelijke indexatie van de aanspraken. Ook is niet gebleken dat de formulering in strijd is met artikel 95 PW. Naar het oordeel van de commissie heeft de consument er niet op mogen vertrouwen dat hij aanspraak kan maken op een onvoorwaardelijke indexatie van zijn pensioen. Dit wordt niet ondersteund door de informatie over de indexatie die is opgenomen in de pensioenovereenkomst, de pensioenreglementen, de Pensioen 1-2-3, de portal van de pensioenuitvoerder(s) en de jaarlijks aan de consument toegestuurde pensioenoverzichten. Steeds wordt erover gesproken dat de werkgever onder voorwaarden kan besluiten om het pensioen jaarlijks te verhogen.

---

**Instantie:** Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

**Datum uitspraak:** 11-05-2026

**Zaaknummer:** Kifid 2026-0447

RECHTSPRAAK

## **Geen premie, geen recht voor zelfstandige schilder**

***Verzoeker stelt dat hij als zelfstandig schilder tussen 1991 en 2003 verplicht deelnemer was en premie betaalde, maar het fonds heeft geen pensioenopbouw geregistreerd. Hij wijst op mogelijke administratieve fouten en het feit dat een werknemer die hij in dienst had in dezelfde periode wel pensioen opbouwde. Het fonds stelt dat premiebetaling niet is aangetoond en dat voor zelfstandigen het principe ‘geen premie, geen recht’ geldt. De commissie oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij premie heeft betaald en wijst de verzoeken af.***

De commissie start met de opmerking dat het geschil niet draait om de kwestie of de onderneming van verzoeker onder de werkingssfeer viel. Alsdan zou GIP niet bevoegd zijn. In het procesreglement versie 1.0 is onder artikel 3.3 sub c geregeld dat GIP geen geschillen over de werkingssfeer van verplicht gestelde bedrijfstakpensioenfondsen in behandeling kan nemen.

Partijen zijn het daarnaast eens dat de onderneming van verzoeker gezien de aard van zijn werkzaamheden onder de werkingssfeer volgens het verplichtstellingsbesluit van het fonds viel. Het fonds stelt in een e-mail van 30 oktober 2024 dat er geen twijfel is dat in de betwiste periode binnen het bedrijf van verzoeker schilderwerkzaamheden werden verricht.

De commissie stelt vervolgens vast dat het geschil draait om de vraag of verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij als deelnemer-zelfstandige over de periode 14 april 1991 tot en met 29 december 2003 premie voor zijn eigen pensioenopbouw heeft betaald, zodat aanspraken bij het fonds behoren te zijn opgebouwd.

Vastgesteld kan worden dat de reglementen voorzien in een premiebetalingsplicht voor de deelnemer werkgever zoals verzoeker en dat deze rust op de verzoeker.

Verzoeker stelt dat hij geen enkele administratie meer in zijn bezit heeft en stelt de

administratie ook niet meer te kunnen reconstrueren via al dan niet meer bestaande uitbestedingspartijen (zoals zijn accountant) en zijn stiefzoon, die het schilderbedrijf heeft overgenomen.

Er zijn aldus geen bankafschriften, boekhoudkundige stukken of andere primaire betaalbewijzen over te leggen waaruit premiebetaling voor zijn eigen opbouw in de betwiste periode blijkt. De commissie is van oordeel dat het niet meer beschikbaar zijn van deze stukken aan verzoeker moet worden toegerekend.

De omstandigheid dat werknemer A in (een deel van) de betwiste periode pensioenopbouw heeft gehad via het bedrijf van verzoeker, maakt aannemelijk dat de onderneming als werkgever in beeld was bij het fonds voor werknemersadministratie. Dat verzoeker gedurende een deel van de periode als arbeidsongeschikt bekendstond, ondersteunt dat in zijn beeld eveneens.

Ondanks de omstandigheid dat er mogelijk een persoonswissel gespeeld kan hebben en dat eerder onjuist gecommuniceerd is over de deelname van werknemer A, oordeelt de commissie echter dat deze omstandigheden geen voldoende bewijs opleveren dat verzoeker ook als deelnemer zelfstandige premie heeft betaald of dat voor zijn eigen opbouw premie is ontvangen.

Het fonds heeft uiteengezet dat er destijds een aansluiting bestond tussen bankontvangsten en administratie van aanspraken. De commissie heeft geen aanwijzingen dat er premieontvangsten zouden zijn geweest waartegenover ten onrechte geen pensioenaanspraken aan verzoeker als deelnemer zelfstandige zouden zijn toegekend. Dat verzoeker stelt te zijn aangesproken met een andere naam is gecombineerd met het voorgaande onvoldoende om daaruit af te leiden dat premiebetalingen wel zouden zijn ontvangen, maar verkeerd zouden zijn verwerkt.

Vastgesteld kan worden dat de reglementen voorzien in een doorgifteplicht van het pensioenloon en dat deze rust op de verzoeker. Pensioenopbouw is daar afhankelijk van en kan slechts worden vastgesteld als deze gegevens bekend zijn. In het licht daarvan en mede gezien het feit dat verzoeker als zelfstandige persoonlijk verantwoordelijk was om te voldoen aan de doorgifteplicht, oordeelt de commissie dat niet wordt toegekomen aan beoordeling van het beroep van verzoeker op toekenning van pensioenaanspraken omdat die van rechtswege zouden bestaan. Daaraan wordt niet toegekomen als verzoeker niet de gegevens kan verstrekken waaruit blijkt op welke wijze de pensioenopbouw over de betwiste periode zou moeten worden vastgesteld.

Gelet op het voorgaande komt de commissie tot het oordeel dat verzoeker niet aannemelijk

heeft gemaakt dat hij over de betwiste periode zijn eigen pensioenpremie heeft betaald.  
Bovendien is de hoogte van de aanspraken die opgebouwd zouden moeten zijn onbekend.

Gegeven alle bovenstaande overwegingen komt de commissie tot het oordeel dat de vorderingen van verzoeker worden afgewezen.

---

**Instantie:** Geschilleninstantie pensioenfondsen

**Datum uitspraak:** 15-05-2026

**Zaaknummer:** GIP 2025-0680

RECHTSPRAAK

## **Geen recht op partnerpensioen op grond van hardheidsclausule**

***Pensioenfonds besluit om geen nabestaandenpensioen toe te kennen aan verzoeker in de vorm van partnerpensioen of bijzonder partnerpensioen, omdat niet is voldaan aan de reglementaire voorwaarden. Verzoeker wil op basis van redelijkheid in aanmerking komen voor partnerpensioen of bijzonder partnerpensioen. Het pensioenfonds oordeelt dat er geen aanleiding bestaat de hardheidsclausule toe te passen. Verzoeker is het daar niet mee eens. De commissie wijst de verzoeken van verzoeker af.***

De kern van het meningsverschil is dat partijen verschillen over de vraag of PME, ondanks het niet voldoen aan de reglementaire voorwaarden voor het zijn van 'partner', toch (bijzonder) partnerpensioen had moeten toekennen op grond van de hardheidsclausule.

Toepasselijk is het PME-pensioenreglement ten tijde van overlijden van in 2024. Dat is Pensioenreglement 2024. Partijen zijn het erover eens dat verzoeker per datum overlijden van X in 2024 niet aan de toenmalige reglementaire voorwaarden voor toekenning van partnerpensioen voldeed. Met name was er geen sprake van partnerschap door het ontbreken van een gezamenlijke huishouding als bedoeld in artikelen 1.35 en 1.25 Pensioenreglement 2024. Verzoeker en X stonden immers niet in de BRP ingeschreven op hetzelfde adres en ook bestond geen notarieel samenlevingscontract (of notariële samenlevingsverklaring met verzorgingskarakter).

Het beroep van verzoeker op onredelijkheid en op de bijzondere omstandigheden van het geval wordt door de commissie gelezen als een beroep op de hardheidsclausule. PME heeft het standpunt van verzoeker ook zo begrepen, blijkt uit het verweer.

Toepasselijk hier is de hardheidsclausule in het pensioenreglement van PME, en wel in Pensioenreglement 2024 nu dat reglement gold op het moment van overlijden van X. In artikel

37 (zie bijlage 2) staat, kort samengevat, dat het bestuur van PME in het voordeel van een belanghebbende kan afwijken van het pensioenreglement als er anders een onredelijke uitkomst zou ontstaan.

Toepassing van de hardheidsclausule kan door de commissie enkel marginaal worden getoetst. Het bestuur van PME heeft immers beleidsruimte bij het toepassen van de hardheidsclausule. Het woord marginaal betekent dat de commissie slechts kan toetsen of PME gegeven de feiten en omstandigheden in deze specifieke situatie in redelijkheid tot haar besluit heeft kunnen komen om aan verzoeker geen partnerpensioen (en/of bijzonder partnerpensioen) toe te kennen.

De vraag is dus niet of de commissie zelf het niet toekennen van nabestaandenpensioen onredelijk vindt. Dan gaat de commissie immers op de stoel van het pensioenfondsbestuur zitten. Maar aan de andere kant verwerpt de commissie dat de toe te passen norm is of er sprake is van een aperte onredelijkheid/een onaanvaardbare uitkomst, zoals het fonds heeft bepleit. Dan ligt de lat voor toetsing te hoog, gegeven de door PME gekozen formulering van de hardheidsclausule (het voorkomen van een 'onredelijke uitkomst').

Bij genoemde marginale toetsing is een uitgangspunt dat het voor pensioenfondsen, en dus ook PME, heel belangrijk is dat er geen discussie kan bestaan over wie als partner van een deelnemer wordt gezien wanneer die deelnemer overlijdt. Daarom is het logisch en gerechtvaardigd dat een pensioenfonds in beginsel een scherpe en objectieve afbakening van het partnerbegrip hanteert.

Verzoeker heeft met het oog op de interne beleidsregels en toepassing van de hardheidsclausule de volgende stukken verschaft: een koopovereenkomst van de woning (op naam van X); een huurovereenkomst van de tijdelijke woning (op naam van verzoeker); een polis van een levensverzekering; een BRP|uittreksel en verklaring van inwoning. De genoemde documenten voldoen niet aan de door PME in haar beleidsregels gestelde eisen. Met name: geen levensverzekering over en weer, geen gezamenlijke bankrekening, geen huurovereenkomst op beider naam, geen erkende kinderen, en niet 10 jaar samenwonen. De commissie schreef al: het is zeer wenselijk dat de regels in dit opzicht objectief hanteerbaar zijn. Het is dan ook naar het oordeel van de commissie niet kennelijk onredelijk dat PME op basis van alle feiten geen verzorgingskarakter heeft willen aannemen, zegt verzoeker. Dat verzoeker diverse andere aanwijzingen dan in het beleid genoemd heeft aangevoerd voor verwevenheid van de levens van verzoeker en maakt dit oordeel van de commissie niet anders.

Dit behoudens een uitzondering waarbij de deelnemer of partner door omstandigheden is

gaan wonen in een verpleeghuis of instelling voor beschermd wonen. Die beide uitzonderingen doen zich niet voor in de situatie van verzoeker. De commissie kan dus niet concluderen dat PME de beleidsregels ook in zoverre duidelijk onjuist heeft toegepast.

Verzoeker heeft geprobeerd te onderbouwen dat het verbreken van de gezamenlijke inschrijving in 2023 tijdelijk was en dat de relatie toen niet geëindigd is. Daarom heeft verzoeker de volgende stukken aan de commissie en PME verschaft: bankafschriften met overboekingen van X naar verzoeker; inschrijvingen bij de bibliotheek, huis- en tandarts; condoleancekaarten en pakket] en correspondentieadressen.

Deze stukken hebben PME niet overtuigd dat in het kader van de hardheidsclausule in wezen moest worden uitgegaan van een ten minste 10 jaar durende gezamenlijke huishouding. Nogmaals: objectieve regels in dit opzicht zijn gewenst. Ook hier kan de commissie dus niet zeggen dat PME in redelijkheid gebruik had moeten maken van de hardheidsclausule.

Verzoeker heeft aangevoerd dat het partnerbegrip onder de Wet toekomst pensioenen (Wtp) anders is komen te luiden. Op het moment van overlijden van X voerde PME een pensioenregeling uit die nog niet aangepast was aan de Wtp. Op deze kwestie is daarom voor het partnerbegrip de Pensioenwet van toepassing zoals deze gold tot 1 juli 2023. In het kader van toetsing van het gebruik van de hardheidsclausule leggen inhoud en strekking van het onderdeel nabestaandenpensioen van de Wtp naar het oordeel van de commissie evenmin gewicht in de schaal. Dit alleen al omdat de nieuwe wetgeving nog niet van toepassing was op partijen.

Ook stelt verzoeker dat het overlijden een kwestie van pure pech en onvoorzienbaar was. Was dat anders geweest dan hadden ze voor een samenlevingscontract kunnen zorgen. De commissie onderschrijft dat een sterfgeval als dit heel verdrietig is en dat mensen natuurlijk hopen dat zoiets niet gebeurt. Maar dat neemt niet weg dat X en verzoeker jaren de tijd hebben gehad om voor een samenlevingscontract te zorgen.

Gelet op het vorenstaande heeft de commissie geen feiten en omstandigheden gevonden waaruit blijkt dat PME haar beleidsregels kennelijk onjuist heeft toegepast. Ook verder heeft de commissie geen feiten en omstandigheden gevonden waaruit blijkt dat PME niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen om het partnerpensioen te weigeren. Wel signaleert de commissie dat PME het wel toepassen van de hardheidsclausule op de beide kinderen nauwelijks heeft gemotiveerd. PME heeft dus ook niet duidelijk gemaakt waarom de aanpak bij het partnerpensioen van verzoeker anders is. Maar dat leidt niet tot een andere afweging door de commissie gezien de terughoudendheid die bij marginale toetsing passend is.

Ook bij het BPP is de vraag of de door verzoeker aangedragen feiten en omstandigheden maken dat PME's weigering de hardheidsclausule toe te passen kennelijk onredelijk is, op grond van eigen beleid of overige omstandigheden. Dit met name wat betreft het goed maken van het ontbreken van een notariële samenlevingsovereenkomst.

De commissie oordeelt dat dit niet zo is. Daarbij verwijst de commissie naar de argumenten hierboven, betreffende het door verzoeker gewenste partnerpensioen. Wel onderkent de commissie dat de samenlevingsduur van verzoeker met X weliswaar lang is, maar niet de door PME vereiste 10 jaar haalt. De geëiste 10-jaarsperiode komt de commissie niet evident onredelijk voor, nu deze ter vervanging van een notariële samenlevingsovereenkomst (of verklaring) geldt. En het is vanwege de wenselijkheid van objectieve criteria begrijpelijk dat PME daaraan vast houdt; waar ligt anders immers de grens.

---

**Instantie:** Geschilleninstantie pensioenfondsen

**Datum uitspraak:** 29-04-2026

**Zaaknummer:** GIP 2025-0994

RECHTSPRAAK

## **Geen recht op aanvulling samenvallende diensttijd bij ABP na eerdere waardeoverdracht**

***Verzoeker vraagt Aanvulling Samenvallende Diensttijd aan. ABP wijst het verzoek af omdat er op 1 januari 1996 geen pensioenopbouw is. Dit is het gevolg van een waardeoverdracht naar een ander fonds.***

***Verzoeker meent dat er op 1 januari 1996 wel pensioenopbouw is en vraagt aan de geschillencommissie om ABP de Aanvulling Samenvallende Diensttijd toe te laten kennen. De geschillencommissie wijst het verzoek af.***

Vast staat dat verzoeker pensioen heeft opgebouwd bij ABP tot 1 maart 1987. Daarna zijn deze aanspraken via een uitgaande individuele waardeoverdracht overgedragen aan PFZW. Na 1998 zijn de aanspraken opnieuw ondergebracht bij ABP.

De commissie leest de antwoorden van ABP als een uitleg van de uitgangspunten in de wet zoals deze toen waren. Uit de definitie van het ouderdomspensioen van het Besluit van 24 februari 1988 over de vaststelling van de wiskundige reserve, volgt dat er rekening moet worden gehouden met het inbouwbedrag van de AOW.

De commissie gaat er daarom van uit dat in de waardeoverdracht van ABP naar PFZW een component ASD begrepen is geweest. Hoewel dit uit de waarde berekening niet expliciet blijkt is er geen reden aangevoerd of gebleken om aan te nemen dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker heeft bovendien bij het aanvragen van de individuele waardeoverdracht geen vragen gesteld aan ABP, en na ontvangst van de berekening van de waarde door ABP de akkoordverklaring ingestuurd. ABP heeft daarop de waardeoverdracht uitgevoerd conform die berekening.

Daarmee zijn alle tot dan aanwezige aanspraken overgedragen aan PGGM. De overdracht van de berekende waarde en de instemming van verzoeker daarmee vormen een overeenkomst

die meebrengt dat verzoeker afstand heeft gedaan van al zijn aanspraken jegens ABP, opgebouwd over de periode voor de overdracht. ABP heeft op 20 februari 1991 jegens verzoeker bevestigd dat door de waardeoverdracht alle aanspraken op pensioen jegens ABP zijn komen te vervallen.

Verzoeker is vanaf 1 januari 1998 weer pensioen gaan opbouwen bij ABP en heeft de waarde van zijn aanspraken door PFZW laten overdragen naar ABP. Toen kende ABP geen ASD meer, zodat verzoeker ook aan deze nieuwe situatie geen aanspraak daarop kan ontlenen.

---

**Instantie:** Geschilleninstantie pensioenfondsen

**Datum uitspraak:** 15-05-2026

**Zaaknummer:** GIP 2025-0857

RECHTSPRAAK

## **Medewerker heeft geen recht op indexatie VUT-uitkering**

***Arubaanse zaak. Medewerker Dienst Openbare Werken verzoekt om indexering van zijn VUT-uitkering. Dat verzoek wordt afgewezen. Het beroep daartegen wordt ongegrond verklaard.***

Appellant was werkzaam als personeelsmedewerker bij de Dienst Openbare Werken (DOW). Bij aanvraag van 9 mei 2021 heeft appellant verweerder verzocht hem eervol ontslag te verlenen op grond van de Landsverordening vrijwillige uitdiensttreding (Lvut). Bij beschikking van 5 mei 2021 is aan appellant met ingang van 1 november 2021 eervol ontslag uit de overheidsdienst verleend en is aan hem een maandelijkse VUT-uitkering toegekend.

Bij schrijven van 23 augustus 2024 heeft appellant verzocht om de salarisindexeringen voor overheidspersoneel, die hebben plaatsgevonden in juli 2024 en januari 2025, eveneens toe te passen op zijn VUT-uitkering. Bij beschikking van 25 september 2024 heeft verweerder dit verzoek afgewezen. Tegen deze beschikking heeft appellant op 4 november 2024 bezwaar gemaakt. Bij de bestreden beslissing heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. Hiertegen richt zich het onderhavige beroep.

Ingevolge artikel 2 lid 1 Lvut kunnen ambtenaren en overheidswerknemers gedurende een bij landsbesluit vast te leggen periode van twee maanden een verzoek doen om in aanmerking te komen voor eervol ontslag, respectievelijk tussentijdse beëindiging van de arbeidsovereenkomst, onder gelijktijdige toekenning van in deze landsverordening nader omschreven bijzondere aanspraken.

Ingevolge artikel 3 lid 1 Lvut is de looptijd van de aanspraken, bedoeld in artikel 2 lid 1, vastgelegd in de bijlage bij deze landsverordening, waarbij het aantal maanden dienstverband wordt bepaald aan de hand van het aantal volledige kalendermaanden, dat de ambtenaar of overheidswerker op de dag waarop de dienstbetrekking eindigt, ononderbroken in dienst is geweest van het Land.

Ingevolge het tweede lid ontvangt de gerechtigde gedurende de looptijd maandelijks een uitkering. De uitkering bedraagt, tenzij de aanspraak daarop eerder vervalt: gedurende de

eerste 12 maanden 90% van het laatstgenoten maandinkomen; gedurende de daaropvolgende 12 maanden 80% van het laatstgenoten maandinkomen; en gedurende de laatste periode van 12 maanden 70% van het laatstgenoten maandinkomen.

Ingevolge het derde lid geldt de uitkering voor de toepassing van artikel 114 van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht en artikel 632a en 633 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek van Aruba niet als bezoldiging of loon.

Ingevolge artikel 10 lid 1 Lvut zendt de Commissie, indien zij een verzoek als bedoeld in artikel 9 lid 1 inwilligt, aan de gerechtigde binnen zeven kalenderdagen na de datum van die beslissing een door de voorzitter van de Commissie ondertekende beschikking, houdende het eervol ontslag. De beschikking bevat een verwijzing naar artikel 9 lid 3 en vermeldt voorts:

- a. de datum van de beslissing van de Commissie;
- b. de naam en geboortedatum van de gerechtigde;
- c. de datum van aanstelling van de gerechtigde als ambtenaar;
- d. de rang, het maandinkomen en de pensioengrondslag van de gerechtigde;
- e. de datum van ingang van het ontslag;
- f. de looptijd van de uitkering.

In geschil is de vraag of appellant aanspraak kan maken op de indexeringen van juli 2024 en januari 2025 over zijn VUT-uitkering. Het gerecht overweegt als volgt.

Uit artikel 3 lid 2 Lvut vloeit voort dat de VUT-uitkering eenmalig en blijvend wordt vastgesteld op basis van het laatstgenoten maandinkomen voorafgaand aan het eervol ontslag. Dit betekent dat de VUT-uitkering een eigen, in de wet geregelde uitkering betreft die losstaat van de bezoldiging van actief overheidspersoneel. De indexeringen die in juli 2024 en januari 2025 zijn doorgevoerd, hebben betrekking op de salarissen van ambtenaren in de zijn van de Lma. Appellant behoort na zijn vrijwillige uitdiensttreding niet langer tot deze categorie. Anders dan appellant betoogt, kan hij gedurende de VUT-periode niet meer als ambtenaar in de zin van de Lma worden aangemerkt, nu zijn dienstverband door het verlenen van eervol ontslag met ingang van 1 november 2021 is beëindigd. Het betoog van appellant dat hij zijn status van ambtenaar heeft behouden omdat hij gedurende de VUT-periode pensioen blijft opbouwen, volgt het gerecht niet. De omstandigheid dat de Lvut voorziet in voortzetting van

de pensioenopbouw gedurende de VUT-periode brengt niet mee dat betrokkene zijn rechtspositie als ambtenaar behoudt. Deze voorziening doet niet af aan het feit dat het dienstverband is beëindigd en dat de VUT-uitkering niet als bezoldiging wordt kan worden aangemerkt. Dit laatste volgt ook uit artikel 3 lid 3 Lvut. Evenmin volgt het gerecht appelland in zijn stelling dat hij gedurende de VUT-periode aanspraak heeft op dezelfde rechtspositionele voordelen als actief overheidspersoneel, waaronder salarisverhogingen of indexeringen. Voor een dergelijke aanspraak biedt de Lvut geen grondslag. Anders dan appelland stelt, zijn gedurende de COVID-19-periode de VUT-uitkeringen niet op gelijke wijze gekort als de ambtenarensalarissen. Verweerder heeft uiteengezet dat de hoogte van op dat moment reeds vastgestelde VUT-uitkeringen ongewijzigd zijn gebleven. Wel is bij ambtenaren aan wie in die periode op grond van de Lvut eervol ontslag is verleend, overeenkomstig artikel 3 lid 2 Lvut de op dat moment gekorte salarissen (zijnde immers het laatstgenoten maandinkomen) als uitgangspunt genomen bij de vaststelling van de VUT-uitkering. Na het beëindigen van de korting op de ambtenarensalarissen is ten aanzien van deze personen ook de grondslag van hun VUT-uitkering aangepast in die zin, dat deze weer is vastgesteld op het laatstgenoten maandinkomen dat zij zouden hebben ontvangen, indien die korting niet had plaatsgevonden. In deze gang van zaken kan geen grond worden gevonden voor de door appelland bepleite indexering.

Gelet op het voorgaande is het gerecht van oordeel dat de Lvut duidelijk regelt hoe de VUT-uitkering wordt vastgesteld en dat daarin geen aanspraak op indexering is opgenomen. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de indexeringen van juli 2024 en januari 2025 niet van toepassing zijn op de VUT-uitkering van appelland.

---

**Instantie:** Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

**Datum uitspraak:** 01-04-2026

**ECLI:** ECLI:NL:OGEEA:2026:123

**Zaaknummer:** Lar nr. AUA202502411

**Rechters:** W.C.E. Winfield

**Advocaten:** R.P. Lee en R. Henriquez

**Wetsartikelen:** 2 lid 1 Landsverordening vrijwillige uitdiensttreding, 3 lid 1 Landsverordening vrijwillige uitdiensttreding, 3 lid 3 Landsverordening vrijwillige uitdiensttreding, 114 Landsverordening materieel ambtenarenrecht, 7:632a BW Aruba en 7:633 BW Aruba

RECHTSPRAAK

## **Reservist zonder verplichting doorlopende dienst komt niet in aanmerking voor uitkering gewezen militairen**

***De staatssecretaris heeft geweigerd om appellant een uitkering op grond van de UGM toe te kennen. De CRvB is met de rechtbank van oordeel dat deze weigering standhoudt. Alleen beroepsmilitairen en reservisten met een verplichting tot doorlopende werkelijke dienst als militair komen in aanmerking voor een UGM-uitkering. Appellant is reservist, maar is geen verplichting aangegaan tot doorlopende werkelijke dienst.***

Appellant was sinds 1988 aangesteld als reservist, ingedeeld bij het Korps Nationale Reserve. Hij is in de periode van 10 september 2018 tot 1 juli 2022 meerdere keren opgeroepen in werkelijke dienst. Met ingang van 1 juli 2022 is aan appelland leeftijdsonslag verleend. Appellant heeft op 11 april 2022 verzocht om hem een uitkering toe te kennen op grond van de Uitkeringswet gewezen militairen (UGM).

Met een besluit van 11 juli 2022, na bezwaar gehandhaafd met een besluit van 13 april 2023 (bestreden besluit) heeft de staatssecretaris het verzoek van appelland afgewezen. Hieraan is ten grondslag gelegd dat uit artikel 1 lid 1 aanhef en onder b UGM volgt dat de UGM alleen recht op een uitkering geeft bij leeftijdsonslag van een beroepsmilitair in de zin van de Kaderwet militaire pensioenen dan wel aan een reservist in de zin van die wet, voor zover de reservist krachtens een vrijwillige verbintenis verplicht is tot doorlopende werkelijke dienst als militair. Uit de memorie van toelichting bij de Aanpassingswet kaderwet militaire pensioenen volgt dat met deze reservisten alleen zijn bedoeld de reservisten onbepaald verband en kort verband in de zin van de Algemene militaire pensioenwet (Amp), die gold tot 1 januari 2001. Appellant was geen reservist als hiervoor bedoeld.

De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard en daarmee het bestreden besluit in stand gelaten. De rechtbank heeft overwogen dat voor de vraag of appelland voldoet aan het bepaalde in artikel 1 lid 1 aanhef en onder b UGM ook moet worden

gekeken naar de wetsgeschiedenis, waarin is verwezen naar de Amp. In artikel A1 lid 1 Amp werd onderscheid gemaakt tussen reservisten met een onbepaald verband en een kort verband die een verplichting zijn aangegaan om in doorlopende werkelijke dienst te zijn en reservisten die deze verplichting niet zijn aangegaan. De verplichting tot doorlopende werkelijke dienst ziet op de verplichting die in beginsel alleen een beroepsmilitair heeft: deze kan 24 uur per dag, zeven dagen per week een opdracht krijgen. Dat gaat verder dan alleen de gebruikelijke werkzaamheden en kan ook zien op een uitzending of een andere vorm van inzet. Deze verplichting moet worden onderscheiden van de verplichting die appellant heeft om de werkzaamheden te verrichten van de functie waarvoor hij is opgeroepen en die hij als reservist in overeenstemming met de staatssecretaris heeft geaccepteerd. Het is evident dat de wetgever strikt heeft willen zijn in het afbakenen van de aanspraak op een verstrekkende voorziening als de UGM-uitkering. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet de verplichting had om doorlopend in werkelijke dienst te zijn zoals een beroepsmilitair die verplichting heeft. Appellant voldoet niet aan artikel 1 lid 1 aanhef en onder b UGM.

Appellant betoogt dat voor de vraag of hij voldoet aan het bepaalde in artikel 1 lid 1 aanhef en onder b UGM, alleen naar de tekst van deze bepaling en niet naar de wetsgeschiedenis mag worden gekeken, nu deze verwijst naar reservisten die al dertig jaar niet meer binnen Defensie bestaan. Appellant wordt niet gevolgd in dit betoog. De wetsgeschiedenis is namelijk nog wel relevant voor de uitleg van deze bepaling. Uit de memorie van toelichting blijkt dat de tekst van deze bepaling in 2001 zo is opgesteld om duidelijk te maken '(...) dat het gaat om een ontslag van een beroepsmilitair of reservist in de zin van de Kaderwet militaire pensioenen, voor zover deze als reservist onbepaald verband dan wel als reservist kort verband in de zin van de in te trekken Amp-wet kan worden aangemerkt.(...)' Verder heeft de staatssecretaris toegelicht dat de wettekst destijds niet is aangepast omdat er in 2001 nog een kleine groep reservisten was die verplicht in doorlopende werkelijke dienst als militair had gediend. Daardoor is voorkomen dat voor deze categorie reservisten de grondslag verdween voor een aanspraak op een UGM-uitkering.

Verder betoogt appellant dat hij voldoet aan het vereiste van artikel 1 lid 1 aanhef en onder b UGM dan wel dat hij gelijkgesteld moet worden met een reservist onbepaald of kort verband of met een beroepsmilitair, omdat hij in 2018 in daadwerkelijke dienst is opgeroepen en vanaf dat moment aaneengesloten als militair heeft gewerkt. De Raad volgt appellant ook daarin niet. Er zijn geen aanknopingspunten voor de conclusie dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om voor een andere categorie reservisten dan de reservisten met een kort of onbepaald verband een aanspraak op een UGM-uitkering in het leven te roepen. Bovendien gaat appellant er met zijn betoog aan voorbij dat reservisten met een onbepaald of kort verband bij aanvang van hun aanstelling destijds als reservist de verplichting zijn aangegaan in

doorlopende werkelijke dienst te zijn. Dit betekent dat zij gedurende de gehele looptijd van hun aanstelling als reservist verplicht waren om gehoor te geven aan iedere oproep om werkzaamheden te verrichten. Deze verplichting geldt onder de huidige wetgeving in beginsel alleen voor beroepsmilitairen. Appellant is bij aanvang van zijn aanstelling als reservist niet de verplichting aangegaan om in doorlopende werkelijke dienst te zijn en is om die reden ook niet verplicht om gehoor te geven aan een oproep. De staatssecretaris heeft ter zitting nader toegelicht dat bij reservisten als appellant eerst wordt gevraagd of zij bereid zijn om werkzaamheden te verrichten. De reservist wordt pas in werkelijke dienst opgeroepen als hij daarmee heeft ingestemd en als over de inzet afspraken zijn gemaakt. Niet in geschil is dat appellant vanaf 2018 telkens op deze wijze is opgeroepen. Appellant heeft op grond van deze oproepen de verplichting om zijn werkzaamheden in de afgesproken periode te verrichten. Zoals ook de rechtbank heeft overwogen, is dit een andere verplichting dan de verplichting tot doorlopende werkelijke dienst. Dat achteraf kan worden geconstateerd dat appellant uiteindelijk vanaf 2018 in totaal bijna vier jaar door verschillende oproepingen als reservist in werkelijke dienst gewerkt heeft, maakt niet dat hij bij aanvang van de aanstelling de verplichting is aangegaan tot doorlopende werkelijke dienst, zoals (destijds) een reservist met een onbepaald of kort verband.

---

**Instantie:** Centrale Raad van Beroep

**Datum uitspraak:** 23-04-2026

**ECLI:** ECLI:NL:CRVB:2026:527

**Zaaknummer:** 24/1148 MPW

**Rechters:** Y. Sneevliet, K.H. Sanders en B. Serno

**Advocaten:** F.K.H. van Oostveen, mr. E.I. Dekkers, E.W. Schenck, M.H.A. Bakkum en P.J. Mauser

**Wetsartikelen:** 1 lid 1 aanhef en onder b Uitkeringswet gewezen militairen en A1 lid 1 Algemene militaire pensioenwet

RECHTSPRAAK

## **Werkgever bij verstek veroordeeld tot aanmelding werknemer bij Stipp**

***Verstekvonnis na kort geding waarbij werkgever niet is verschenen. Werkgever wordt onder meer veroordeeld om werknemer met terugwerkende kracht per 1 november 2024 opnieuw aan te melden bij Stichting Pensioenfonds voor Personeelsdiensten (StiPP) en om aan StiPP te voldoen (ten name van werknemer) het verschuldigde bedrag aan pensioenpremies over de periode van 1 november 2024 tot aan de datum waarop de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig is geëindigd. Tevens dient werkgever achterstallig loon te betalen.***

Werkgever is een uitzendbureau. Werknemer werkt sinds 1 oktober 2018 via werkgever bij een technisch installatiebedrijf als senior werkvoorbereider. Werknemer wil dat werkgever een loonsverhoging doorvoert die hem toekomt op grond van de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs en dat werkgever hem per 1 februari 2026 een brutoloon van € 5.227,77 per maand uitbetaalt. Verder wil werknemer dat werkgever hem € 1.100 en € 609,08 bruto aan achterstallig loon tot 31 januari 2026 betaalt, vermeerderd met wettelijke verhoging en wettelijke rente daarover, omdat de loonsverhoging nog niet is doorgevoerd. Daarnaast wil werknemer dat werkgever hem met terugwerkende kracht per 1 november 2024 weer aanmeldt bij de Stichting Pensioenfonds voor Personeelsdiensten, de per die datum verschuldigde pensioenpremies aan de stichting afdraagt, en hem bewijs laat zien dat hij dat heeft gedaan, op straffe van een dwangsom van € 200 per dag. Werkgever verschijnt niet ter zitting.

Er is sprake van een spoedeisend belang omdat werknemer betaling van achterstallig loon en afdracht van pensioenpremies vordert waarvan hij afhankelijk is voor zijn levensonderhoud als hij in juli 2026 met pensioen gaat. Tijdens de zitting heeft werknemer gezegd dat zijn contactpersoon bij werkgever hem kort voor de zitting telefonisch heeft aangegeven te zullen betalen en werkgever dus (een deel van de vorderingen) erkent. Werkgever heeft geen verweer gevoerd. De vorderingen komen de kantonrechter niet onrechtmatig of ongegrond

voor en die zullen daarom worden toegewezen. Daarbij worden de door werknemer gevorderde dwangsommen beide gemaximeerd op € 4.000. Werkgever wordt onder meer veroordeeld om werknemer met terugwerkende kracht per 1 november 2024 opnieuw aan te melden bij Stichting Pensioenfonds voor Personeelsdiensten (StiPP) en om aan StiPP te voldoen (ten name van werknemer) het verschuldigde bedrag aan pensioenpremies over de periode van 1 november 2024 tot aan de datum waarop de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig is geëindigd.

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 29-04-2026

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2026:2304

**Zaaknummer:** 12143846 \ UV EXPL 26-67 WMB/61313

**Rechters:** D.A. van Steenbeek

**Advocaten:** E.R. Eymann

**Wetsartikelen:** 7:625 BW

RECHTSPRAAK

## **OR kan indexatieafspraken voorleggen aan rechter; werkgever handelt in strijd met goed werkgeverschap door niet aanvullende indexatie te financieren**

***In 2005 hebben de ondernemingsraad en ExxonMobil een afspraak gemaakt over indexatie van de pensioenen van de gepensioneerden. Volgens de schriftelijke afspraken is een voorwaardelijke indexatie afgesproken, met de ambitie om jaarlijks te verhogen met 90% van de afgeleide consumentenprijsindex (CPI) tot maximaal de loonsverhoging van de actieven. Daarnaast is afgesproken dat de onderneming in bijzondere omstandigheden kan besluiten extra geld voor indexatie ter beschikking te stellen. De OR kan op grond van artikel 36 lid 2 WOR een kwestie over naleving van een pensioenindexatie-afspraken aan de kantonrechter voorleggen. De werkgever handelde volgens de kantonrechter in strijd met eerder gemaakte afspraken met de OR en in strijd met goed werkgeverschap, door in de gegeven omstandigheden geen aanvullende financiering voor indexatie beschikbaar te stellen voor gepensioneerden. De kantonrechter is van oordeel dat er over de jaren 2021 tot en met 2024 aanleiding was om aanvullende compensatie ter beschikking te stellen voor de indexatie van de gepensioneerden.***

In 2005 hebben de ondernemingsraad en ExxonMobil een afspraak gemaakt over indexatie van de pensioenen van de gepensioneerden. Volgens de schriftelijke afspraken is een voorwaardelijke indexatie afgesproken, met de ambitie om jaarlijks te verhogen met 90% van de afgeleide consumentenprijsindex (CPI) tot maximaal de loonsverhoging van de actieven. Daarnaast is afgesproken dat de onderneming in bijzondere omstandigheden kan besluiten extra geld voor indexatie ter beschikking te stellen. In de jaren 2021 tot en met 2024 was de

indexatie lager dan 90% van de afgeleide CPI. In 2024 kregen de gepensioneerden helemaal geen indexatie. De actieven kregen in dat jaar wel een forse loonsverhoging.

De ondernemingsraad verzoekt onder meer verklaringen voor recht dat ExxonMobil de indexatieafspraken onjuist heeft toegepast, in strijd heeft gehandeld met goed werkgeverschap en gehouden is financiering beschikbaar te stellen voor compensatie van gemiste indexatie over 2021 tot en met 2024.

De kantonrechter oordeelt als volgt.

De ondernemingsraad kan het geschil aan de kantonrechter voorleggen. De ondernemingsraad vraagt (onder andere) naleving van een indexatieafpraak met ExxonMobil. De ondernemingsraad kan daarom op grond van de WOR naleving van deze afspraak vragen. De ondernemingsraad vraagt (onder andere) naleving van een indexatieafpraak met ExxonMobil. Hij kan dat doen op grond van artikel 36 lid 2 in samenhang met artikel 32 lid 2 en artikel 28 Wet op de Ondernemingsraden (WOR). De kantonrechter verwerpt het argument van ExxonMobil dat artikel 28 WOR hier niet geldt, omdat die bepaling gaat over in de onderneming werkzame personen, terwijl de indexatieafpraak alleen geldt voor gepensioneerden. De ondernemingsraad treedt op namens zichzelf als partij bij de indexatieafpraak. Dat doet de ondernemingsraad overigens niet alleen in het belang van gepensioneerden, maar ook van de huidige werknemers. Zij zijn namelijk de toekomstige gepensioneerden. De indexatieafpraak heeft nu nog geen betekenis voor hen, maar in de toekomst wel.

De kantonrechter vindt dat de tussen partijen gemaakte indexatieafpraak zo moet worden uitgelegd dat ExxonMobil zich heeft verbonden te streven naar een indexatie van 90% van de afgeleide CPI, gemaximeerd op de loonsverhoging van de actieven ('het formuledeel'), althans zodanig te indexeren dat de ontwikkelingen van de pensioenen niet uit de pas gaan lopen met de ambitie. Het 'aanvullende deel' van de indexatieregeling is naar het oordeel van de kantonrechter bedoeld om, als er bijzondere omstandigheden zijn waardoor de indexatie-ambitie door toepassing van het 'formuledeel' niet gehaald dreigt te worden, bij te storten om toch een indexatie te kunnen doen. Voor zover ExxonMobil dat zo niet heeft bedoeld, vindt de kantonrechter dat de ondernemingsraad hier gerechtvaardigd op mocht vertrouwen.

Omdat de indexatie-afspraken de rechtspositie van de gepensioneerden beïnvloedt, geldt in beginsel het uitgangspunt dat bij de uitleg meer gewicht moet worden toegekend aan objectief kenbare feiten en omstandigheden, zoals de tekst van de regeling. Toch vindt de kantonrechter dat de voor derden niet kenbare partijbedoeling hier in de gegeven situatie bij moet worden betrokken. Het doel van een objectieve uitleg is namelijk bescherming van

derden. De afspraak tussen de ondernemingsraad en ExxonMobil over het doen van een bijstorting voor een extra indexatie is juist bedoeld om die derden (de gepensioneerden) te beschermen. Verder moet bij de uitleg van de verplichtingen van ExxonMobil ook rekening worden gehouden met de eisen van het goed werkgeverschap. Het gaat namelijk over de rechtsverhouding tussen ExxonMobil en haar gepensioneerden en daarin speelt het goed werkgeverschap ook na einde van het dienstverband nog steeds een rol, zoals de Hoge Raad heeft bevestigd.

Hoewel de letterlijke bewoordingen van de afspraak wijzen op een voorwaardelijke indexatie en een discretionaire bevoegdheid van ExxonMobil, vindt de kantonrechter dat uit de feiten en omstandigheden kan worden afgeleid dat partijen hebben bedoeld dat de indexatie en discretionaire bevoegdheid minder vrijblijvend zijn dan op basis van de tekst lijkt.

Uit de vaststaande feiten en omstandigheden kan worden afgeleid dat ExxonMobil zich heeft verbonden te streven naar een indexatie van 90% van de afgeleide CPI, gemaximeerd op de loonsverhoging van de actieven ('het formuledeel'), althans zodanig dat de ontwikkelingen van de pensioenen niet uit de pas gaan lopen met de ambitie. Het 'aanvullende deel' was bedoeld om bij te sturen als in bijzondere omstandigheden de indexatie-ambitie door het toepassen van het 'formuledeel' niet werd gehaald. In dat verband is specifiek als voorbeeld benoemd dat als de 'formule' in enig jaar leidt tot een ongewenste uitkomst, daarvoor de mogelijkheid tot aanvullende compensatie is overeengekomen. De kantonrechter is van oordeel dat deze ongewenste uitkomst zich heeft voorgedaan over de jaren 2021 tot en met 2024 en dat er aanleiding was om aanvullende compensatie ter beschikking te stellen voor de indexatie van de gepensioneerden. Voor zover ExxonMobil de gemaakte afspraak niet zo heeft bedoeld, vindt de kantonrechter dat de ondernemingsraad hier in de gegeven omstandigheden wel gerechtvaardigd op mocht vertrouwen.

Volgens de kantonrechter deden zich in 2021-2024 bijzondere omstandigheden voor. De gepensioneerden liepen achter bij de indexatieambitie, terwijl actieve werknemers in 2024 een uitzonderlijk hoge loonsverhoging kregen. ExxonMobil had daarom het aanvullende deel van de regeling moeten toepassen of ten minste deugdelijk moeten motiveren waarom zij dat niet deed. Dat heeft zij niet gedaan. Door geen aanvullende financiering beschikbaar te stellen en dit onvoldoende te motiveren, heeft ExxonMobil in strijd gehandeld met de gemaakte afspraken en met goed werkgeverschap. De verzoeken van de ondernemingsraad zijn echter nog niet in hun huidige vorm toewijsbaar, omdat niet vaststaat dat ExxonMobil volledige compensatie tot 90% van de CPI moet bieden.

De kantonrechter vindt dat ExxonMobil heeft gehandeld in strijd met de gemaakte afspraken en het goed werkgeverschap, door in een jaar waarin de actieve deelnemers een forse –

uitzonderlijk hoge – salarisverhoging hebben gekregen als compensatie voor de geringe verhoging in de jaren ervoor, terwijl de gepensioneerden geen indexatie kregen door een te lage afgeleide CPI, geen extra storting te doen voor een extra uitkering aan de gepensioneerden. De afspraken die zijn gemaakt over de indexatie, waren minder discretionair dan ExxonMobil stelt, zo blijkt uit de stukken. De kantonrechter vindt dat ExxonMobil financiering beschikbaar moet stellen voor een redelijke compensatie van de gemiste indexatie over de jaren 2021-2024. De ondernemingsraad krijgt gelegenheid zijn verzoeken nader te concretiseren; ExxonMobil mag daarop reageren. De kantonrechter houdt iedere verdere beslissing aan.

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 04-05-2026

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2026:5176

**Zaaknummer:** 11948529 VZ VERZ 25-6741

**Rechters:** D. Schwartz en L.J.M. van Westerlaak

**Advocaten:** E. Lutjens

**Wetsartikelen:** 36 WOR

RECHTSPRAAK

## **Pensioenontslagbeding leidt tot einde arbeidsovereenkomst bij AOW-gerechtigde leeftijd**

***Geschil over de vraag wanneer de arbeidsovereenkomst van een statutair bestuurder met een pensioenontslagbeding eindigt. In het pensioenontslagbeding staat dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege eindigt op de eerste dag van de maand na de datum waarop werknemer de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, tenzij op grond van de pensioenregeling een andere datum geldt. Sinds 1 januari 2022 is op werknemer het pensioenreglement van Zwitserleven van toepassing. In dat reglement is een pensioenrechtleeftijd van 68 jaar opgenomen. De kantonrechter oordeelt met toepassing van de Haviltex-maatstaf dat de arbeidsovereenkomst eindigt bij het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd.***

Werknemer, geboren in 1958, is op 1 november 2006 in dienst getreden bij werkgever in de functie van algemeen commercieel manager. Per 1 mei 2007 is werknemer benoemd tot statutair bestuurder. In verband daarmee hebben partijen een nieuwe arbeidsovereenkomst gesloten. In artikel 1.4 van de arbeidsovereenkomst is een pensioenontslagbeding opgenomen. Daarin is bepaald dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege eindigt op de eerste dag van de maand na de datum waarop werknemer de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, tenzij op grond van de pensioenregeling een andere datum geldt. Sinds 1 januari 2022 is op werknemer het pensioenreglement van Zwitserleven van toepassing. In dat reglement is een pensioenrechtleeftijd van 68 jaar opgenomen. In 2025 ontstaat tussen partijen discussie over de einddatum van de arbeidsovereenkomst. Werknemer stelt dat zijn arbeidsovereenkomst pas per 1 januari 2027 eindigt, omdat dit aansluit bij de pensioenrichtleeftijd van 68 jaar. Werkgever stelt zich op het standpunt dat de arbeidsovereenkomst per 1 januari 2026 van rechtswege eindigt, omdat werknemer dan de AOW-gerechtigde leeftijd heeft bereikt. Werknemer meldt zich op 28 augustus 2025 ziek en is op 15 december 2025 weer hersteld. Op 16 december 2025 wordt werknemer geschorst als bestuurder en wordt besloten hem per 1

januari 2026 als statutair bestuurder te ontslaan. Werknemer verzoekt onder meer een verklaring dat de arbeidsovereenkomst niet per 1 januari 2026 is geëindigd en maakt aanspraak op een transitievergoeding, een billijke vergoeding, een compensatiebedrag in verband met een eerdere pensioenafpraak en diverse schadevergoedingen.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Voor de uitleg van het pensioenontslagbeding geldt de *Haviltex*-maatstaf. De kantonrechter oordeelt dat partijen met het beding een objectief bepaalbare einddatum hebben willen overeenkomen, namelijk het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. Ten tijde van het sluiten van de arbeidsovereenkomst vielen de AOW-leeftijd en pensioenleeftijd samen op 65 jaar. Daarom volgt de kantonrechter werknemer niet in zijn stelling dat het beding bedoeld was om een inkomensgat tussen AOW en pensioen te voorkomen. De tenzij-bepaling brengt volgens de kantonrechter niet mee dat de pensioenrechtleeftijd van 68 jaar uit het Zwitserleven Pensioenreglement de contractuele einddatum van de arbeidsovereenkomst wijzigt.

Een pensioenrichtleeftijd is bij wet ingevoerd en is in pensioenreglementen opgenomen om fiscale redenen. Het is een rekeneenheid die pensioenfondsen gebruiken voor het fiscaal maximale pensioen. De in een pensioenreglement opgenomen pensioenrichtleeftijd levert niet een wijziging op de van de pensioengerechtigde leeftijd in een pensioenontslagbeding, zoals hier in artikel 1.4 van de arbeidsovereenkomst. De arbeidsovereenkomst is daarom per 1 januari 2026 van rechtswege geëindigd.

De kantonrechter oordeelt dat het aandeelhoudersbesluit tot ontslag als statutair bestuurder niet kan worden aangemerkt als een opzegging van de arbeidsovereenkomst. Werkgever ging ervan uit dat de arbeidsovereenkomst reeds van rechtswege zou eindigen en heeft bovendien expliciet kenbaar gemaakt dat het vennootschapsrechtelijke ontslag niet was bedoeld als beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Werknemer heeft dit besluit daarom niet mogen opvatten als een opzegging van zijn arbeidsovereenkomst. Omdat er geen sprake is van een opzegging en evenmin van ernstig verwijtbaar handelen door werkgever, wordt zowel het verzoek om een transitievergoeding als het verzoek om een billijke vergoeding afgewezen.

Werknemer heeft onvoldoende onderbouwd dat in 2015 een afspraak is gemaakt op grond waarvan hij aanspraak heeft op een compensatiebedrag wegens een wijziging van het Witteveenkader. Dit verzoek wordt daarom afgewezen. Ook de gevorderde pensioen- en overige schadevergoedingen worden afgewezen, omdat de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig per 1 januari 2026 is geëindigd.

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 13-05-2026

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2026:2844

**Zaaknummer:** 12101824 \ UE VERZ 26-66

**Rechters:** D.A. van Steenbeek

**Advocaten:** R.P.C. Kütemann

**Wetsartikelen:** 7:669 BW

RECHTSPRAAK

## **Aon moet informatie aanleveren voor schadeberekening ongeldige eenzijdige wijziging**

***Het hof heeft bij tussenarrest geoordeeld dat Aon geen voldoende zwaarwichtig belang heeft voor eenzijdige wijziging van de pensioenregeling. Omdat het moeilijk, zo niet onmogelijk, zal zijn een pensioenuitvoerder te vinden die bereid zal zijn de middelloonregeling met terugwerkende kracht te herstellen, is vervangende schadevergoeding aangewezen. Het hof heeft bij tussenarrest aanwijzingen gegeven voor de berekening van de schade. Het hof constateert dat Aon niet volledig de aanwijzingen voor de berekening van de schade heeft opgevolgd. Het hof verzoekt Aon aanvullende informatie te leveren.***

In zijn eerste tussenarrest (18 februari 2025, ECLI:NL:GHDHA:2025:136) heeft het hof geoordeeld dat een zodanig zwaarwegend belang van Aon bij de doorgevoerde eenzijdige wijziging van de pensioenregeling van appellant 1 c.s., dat het belang van appellant 1 c.s. bij instandhouding daarvan in redelijkheid moet wijken, niet is komen vast te staan. Omdat het moeilijk, zo niet onmogelijk, zal zijn een pensioenuitvoerder te vinden die bereid zal zijn de middelloonregeling met terugwerkende kracht te herstellen, is vervangende schadevergoeding aangewezen. Het hof heeft voor de berekening van die schadevergoeding een voorstel gedaan en partijen in de gelegenheid gesteld zich uit te laten.

In zijn tweede tussenarrest (19 augustus 2025, ECLI:NL:GHDHA:2025:1542) heeft het hof het verzoek van Aon afgewezen om terug te komen van het oordeel dat niet is gebleken van een zodanig zwaarwegend belang van Aon voor de doorgevoerde eenzijdige wijziging van de pensioenregeling van appellant 1 c.s., dat het belang van appellant 1 c.s. bij instandhouding daarvan in redelijkheid moet wijken. Het hof heeft aanwijzingen gegeven voor de berekening van de schade.

Het hof ziet geen aanleiding terug te komen van het oordeel dat scenarioset Q1-2021 de meest

geëigende scenarioset is voor de berekening van de schade. De schade dient immers begroot te worden op de wijze die het meest met de aard hiervan in overeenstemming is. Het hof heeft daarom aansluiting gezocht bij de URM. Zoals het hof heeft overwogen in r.o. 3.33 van zijn tweede tussenarrest (i) gaat het bij de gekozen methode om de scenarioset op de berekeningsdatum (1 januari 2021); (ii) wordt deze scenarioset gebruikt voor het berekenen van een pensioenbedrag voor beide regelingen over de resterende duur van het dienstverband tot pensioendatum en gedurende de periode waarin pensioen wordt ontvangen, zodat de uitgangspunten voor beide gelijk zijn; en (iii) wordt ook volgens de WTP gerekend met de scenarioset die geldt op de transitiedatum (en niet daarvoor of daarna). Daarbij geldt dat de schade is ontstaan per 1 januari 2021, vanaf dat moment vindt de opbouw van de pensioenen van appellant 1 c.s. immers niet meer plaats volgens de Aegon-pensioenregeling met premiebetalingen conform die regeling, maar op basis van de Aon-pensioenregeling met premiebetalingen gebaseerd op die regeling. Voor zover de opbouw conform laatstgenoemde regeling niet gelijkwaardig is aan opbouw conform de Aegon-regeling, heeft appellant 1 c.s. recht op een schadevergoeding die dit verschil in opbouw compenseert.

Het mag zo zijn dat de verwachte rentes waarmee scenarioset Q1-2021 rekest voor risicovrij vastrentende en zakelijke waarden over de eerste al verstreken vijf jaar, lager is dan daadwerkelijk gerealiseerde rentes, zoals Aon stelt, en dat de hoogte van de rente met name van invloed is op een beschikbare premiereregeling zoals de Aon-regeling, maar dat doet er niet aan af dat appellant 1 c.s. niet hebben geprofiteerd van het daadwerkelijke rendement over de compensatie in de jaren 2021 tot en met 2025. De schadevergoeding is immers nog niet uitbetaald en heeft daarom ook niet kunnen renderen in de Aon-regeling of anderszins. Bovendien bevat de rentetermijnstructuur de verwachte renteontwikkeling over looptijden van meer dan 50 jaar, waardoor er altijd verschillen kunnen worden verwacht tussen ex ante en ex post uitkomsten. Het gaat uiteindelijk om het gemiddelde over de in aanmerking genomen duur (in casu levenslang). Dit argument van Aon overtuigt het hof daarom ook niet.

Het hof stelt vast dat Aon de resultaten van de in 3.12 en 3.16 genoemde drie opties wel met [naam] heeft gedeeld, maar met (appellant 1 c.s. en) het hof alleen de eenmalige compensaties, berekend per 1 januari 2021 als beschreven in 3.11. Dat wijkt af van de opdracht in het tweede tussenarrest omdat het hof in r.o. 3.35 van zijn tweede tussenarrest heeft overwogen dat het hof voornemens is Aon (gedeeltelijk) te volgen in haar suggestie om een vergoeding ineens vast te stellen voor de al geleden schade tot de berekeningsdatum (of eerdere datum uit dienst), zij het op basis van de berekende fictieve maandelijks of jaarlijkse extra premie en daarna een vergoeding per maand of per jaar zolang het dienstverband voortduurt. Volgens 3.36 (en 3.44 onder 3) van het tweede tussenarrest moet daarbij worden uitgegaan van een jaarlijkse gelijkblijvende procentuele toeslag op de volgens de Aon-pensioenregeling geldende

leeftijdsafhankelijke werkgeversbijdrage met de daarbij geldende betalingstermijn(en).

Noch uit de toelichting van Aon, noch uit de analyse van [naam] blijkt dat de door Aon berekende jaarlijkse compensatie als percentage van het salaris hetzelfde is als de door het hof gevraagde gelijkblijvende procentuele toeslag op de volgens de Aon-pensioenregeling geldende leeftijdsafhankelijke werkgeversbijdrage met de daarbij geldende betalingstermijn(en). Het hof verwijst verder naar 3.42 tot en met 3.45 van het tweede tussenarrest.

Het hof heeft ook aangegeven dat alleen rekening moet worden gehouden met de na 1 januari 2017 in de Aegon pensioenregeling opgebouwde pensioenbedragen. Mocht de opmerking van [naam] juist zijn dat ook rekening is gehouden met de opbouw vóór die datum in de UMG-pensioenregeling, dan dient (ook) die afwijking van de opdracht te worden hersteld.

Met de betrekking tot de vier punten die volgens [naam] niet expliciet in het tussenarrest zijn benoemd en waarbij op een andere manier naar de berekening kan worden gekeken, merkt het hof het volgende op. Het feit dat deze punten niet expliciet in het tussenarrest zijn benoemd, betekent niet dat het hof deze ter vrije beoordeling van Aon heeft gelaten. Het hof heeft immers verzocht om een berekening conform de URM. Waar Aon is afgeweken van de URM, heeft zij niet voldaan aan het verzoek (de opdracht) van het hof.

Gezien de sterk afwijkende berekeningsuitkomsten voor appellant 5 (gearceerd in 3.11) is denkbaar dat (nog) geen rekening is gehouden met de reeds aan hem toegezegde compensatie voor de 13e maand in zijn pensioengrondslag of dat er een andere bijzondere omstandigheid is die (nog) niet met appellant 1 c.s. en het hof is gedeeld. Het hof verzoekt Aon zich hierover uit te laten. Het hof denkt daarbij aan de opmerking van appellant 5 ter zitting van het hof dat de toegezegde compensatie niet is uitbetaald.

Het hof verzoekt Aon dus om de schade per appellant op de wijze als hiervoor nog eens beschreven en aangescherpt te berekenen (met inachtneming van de uitdiensttreding van appellant 5 en de aan hem toegezegde compensatie, voor zover daadwerkelijk geëffectueerd) en de resultaten (jaarlijks stijgende premie compensatie en berekende eenmalige (vervangende) koopsommen per berekeningsdatum op basis van de scenarioset Q1-2021 voor de al verstreken dienstjaren) aan het hof voor te leggen.

---

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 12-05-2026

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2026:946

**Zaaknummer:** 200.324.131/01

**Rechters:** M.J. van der Ven, M. Verkerk en A.C.M. Kuypers

**Advocaten:** R.A. Moonen en J.W. de Bruin

**Wetsartikelen:**

RECHTSPRAAK

## **Werkgever mocht eigen pensioenregeling aanbieden bij overgang van onderneming; geen misbruik van recht**

*Deze zaak betreft de vraag of de verkrijger na overgang van onderneming binnen een concern de eigen pensioenregeling mag toepassen op grond van artikel 7:664 lid 1 onder a. BW of de oude pensioenregeling moet voortzetten. De bonden stellen in deze door hen ingestelde collectieve actie dat sprake was van een misbruikconstructie met als doel om de gunstige middelloonregeling die gold voor circa 800 medewerkers om te zetten naar een inferieure pensioenregeling althans een van beduidend mindere kwaliteit. Het hof volgt de bonden niet in hun standpunt. Het enkele feit dat een aangeboden pensioenregeling een materiële verslechtering is ten opzichte van de voor de overgang van onderneming geldende regeling, is op zichzelf onvoldoende om tot het oordeel te komen dat er sprake is van misbruik van recht. Bovendien kan niet worden geoordeeld dat er sprake is van een inferieure regeling, doordat de nieuwe doorsneeregeling ook voordelen met zich brengt (zoals een lagere premie en dus een hoger nettoloon). De bonden hebben de door hun gestelde verslechtering onvoldoende onderbouwd, gelet op de door XPO III overgelegde verklaringen van [persoon A] van Willis Towers Watson, die als pensioenadviseur van GXO betrokken was bij de totstandkoming van de nieuwe pensioenregeling en van [persoon B] van pensioenadviesbureau Edmond Halley. Uit hun verklaringen en de door Edmond Halley uitgevoerde calculaties op basis van de daadwerkelijke werknemerspopulatie van XPO III, volgt dat de nieuwe regeling een verbetering is voor werknemers jonger dan 32 jaar.*

XPO Logistics is een concern dat wereldwijd actief is op het gebied van transport en logistieke services. XPO heeft zich in 2015 in – onder meer – Nederland gevestigd c.q. kunnen vestigen door overname van transportconcerns Norbert Dessentrangle en Con-Way. De Nederlandse groepsvennootschappen van Norbert Dessentrangle, te weten ND Logistics B.V. en TD Holding B.V., zijn opgegaan in XPO Supply Chain Netherlands I B.V. (hierna: XPO I), respectievelijk XPO Supply Chain Netherlands II B.V. (hierna: XPO II). Van Con-Way maakte Menlo Worldwide B.V. (hierna: Menlo) onderdeel uit, dat onder dezelfde naam is blijven voortbestaan. In 2018 is een proces in gang gezet om de arbeidsvoorwaarden van de verschillende ‘XPO-onderdelen’ in Nederland te harmoniseren. Daartoe is in samenspraak met de OR van XPO Logistics Nederland een nieuwe entiteit opgericht, XPO III. Bij XPO III is kort voor de overgang (1 juli 2019) van activiteiten van de andere vennootschappen naar XPO III een pensioenregeling met een aantal werknemers overeengekomen, die afwijkt van de bestaande pensioenregelingen bij de andere XPO-onderdelen. In deze procedure staat door middel van een collectieve actie (WAMCA) van de FNV en CNV de vraag centraal of de verkrijger (XPO III) de eigen pensioenregeling mag toepassen of (toch) gehouden is de oude pensioenregeling te handhaven. De bonden stellen zich op het standpunt dat XPO III in de gegeven omstandigheden rechtens geen beroep toekomt op artikel 7:664 lid 1 aanhef en onder a BW. Zij voeren daartoe – samengevat – aan dat XPO III met de invoering van een veel goedkopere pensioenregeling de Wet overgang van onderneming zodanig heeft misbruikt dat haar een beroep op die wet moet worden ontzegd. Daarmee heeft zij zich ook niet als goed werkgever gedragen, heeft zij haar rechten en bevoegdheid misbruikt, onrechtmatig gehandeld en/of is haar handelen naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar, met aanzienlijk nadeel voor de betrokken werknemers tot gevolg. De kantonrechter heeft de vorderingen van de bonden afgewezen.

Het hof stelt bij de beoordeling voorop dat het door de bonden geschetste feitencomplex, namelijk het feit dat XPO III als verkrijger, die vlak voor de overgangdatum nog niet bestond, nog geen pensioenregeling had, geen werknemers en geen activiteiten had, in één maand tijd 29 werknemers in dienst heeft genomen en vervolgens (800) werknemers van een andere groepsmaatschappij binnen het concern heeft overgeheveld en vervolgens een nieuwe pensioenregeling heeft aangeboden, aanleiding geeft om kritisch te kijken of er sprake is van misbruik van recht dan wel of aan een van de andere grondslagen is voldaan.

De wens om tot een nieuwe arbeidsvoorwaardenregeling te komen voor de warehousewerknemers van XPO I en XPO II en om die arbeidsvoorwaarden aan te laten sluiten bij die van de werknemers van Menlo, dat zich ook op warehouseactiviteiten richtte, was dan ook in ieder geval mede ingegeven door de wens om tot uniformering en harmonisering van de arbeidsvoorwaarden te komen. Dit wordt ook bevestigd door de

verklaring van de OR. Volgens de bonden ging het uitsluitend om kostenbesparingen en om harmonisatie van arbeidsvoorwaarden. De bonden insinueren dat dit bedenkelijke doelstellingen zijn voor overgang van onderneming, maar het hof ziet niet in waarom dat niet te respecteren bedrijfsbelangen kunnen zijn. Het hof stelt hierbij voorop dat het enkele feit dat een aangeboden pensioenregeling een materiële verslechtering is ten opzichte van de voor de overgang van onderneming geldende regeling, op zichzelf onvoldoende is om tot het oordeel te komen dat sprake is van misbruik van recht. De wetgever heeft immers uitdrukkelijk onderkend dat de uitzondering als bedoeld in artikel 7:664 lid 1 onder a BW tot een verslechtering kan leiden voor werknemers. Bovendien kan niet worden geoordeeld dat sprake is van een inferieure regeling, doordat de nieuwe doorsneeregeling ook voordelen met zich brengt (zoals een lagere premie en dus een hoger nettoloon).

Verder is het hof van oordeel dat de bonden de door hun gestelde verslechtering onvoldoende hebben onderbouwd, gelet op de door XPO III overgelegde verklaringen van

[persoon A] van Willis Towers Watson, die als pensioenadviseur van GXO betrokken was bij de totstandkoming van de nieuwe pensioenregeling en van [persoon B] van pensioenadviesbureau Edmond Halley, die de ondernemingsraad heeft geadviseerd bij de totstandkoming van de nieuwe pensioenregeling. Uit hun verklaringen en de door Edmond Halley uitgevoerde calculaties op basis van de daadwerkelijke werknemerspopulatie van XPO III, volgt dat de nieuwe regeling een verbetering is voor werknemers jonger dan 32 jaar.

Omdat XPO III in feite de pensioenregeling heeft voortgezet die reeds voor 400 werknemers gold bij een ander onderdeel van XPO (te weten Menlo) kan niet worden betoogd dat deze regeling 'kort voor de OVO uit de lucht kwam vallen'.

Het hof stelt vast dat het (nadere) rapport van Mercer geen rekening houdt met deze aspecten (lagere pensioenpremie vanwege niet langer hanteren van de doorsneepremie-systematiek, een hoger nettoloon en een compensatieregeling voor werknemers ouder dan 32 jaar). De verklaring hiervoor is dat een lagere deelnemersbijdrage niet meetelt bij de door Mercer (in opdracht van het Bpf Vervoer) uitgevoerde toets of beide regelingen actuariel gelijkwaardig zijn. Naar het oordeel van het hof dient echter bij de vraag of er sprake is van een (aanzienlijk) slechtere regeling wel degelijk te worden gekeken naar alle aspecten en dus ook naar deze voordelen van de nieuwe regeling. De rapporten van Mercer over de actuariële gelijkwaardigheid bieden dan ook een onvoldoende onderbouwing voor de gestelde verslechtering.

Verder is het hof van oordeel dat het proces van de totstandkoming en inwerkingtreding van de AVR zorgvuldig is verlopen en dat werknemers voldoende zijn geïnformeerd over de

nieuwe AVR, waaronder de pensioenregeling. De OR is als onderhandelingspartner opgetreden bij de totstandkoming van de AVR. De bonden hebben onbetwist gelaten dat de OR deze taak zelf op zich wilde nemen vanwege de beperkte organisatiegraad van de bonden binnen XPO III en omdat de OR voor alle werknemers opkwam, hetgeen de OR ook zo met de bonden heeft besproken. In nieuwsbrieven van de OR en een *town hall meeting* die op iedere locatie/alle distributiecentra is gehouden, zijn werknemers op de hoogte gesteld van het feit dat de arbeidsvoorwaarden – waaronder de pensioenregeling – ging veranderen en hoe het proces werd vormgegeven.

Het aanbod is bovendien tijdig gedaan in de zin van artikel 7:664 lid 1 onder a BW.

---

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 20-01-2026

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2026:105

**Zaaknummer:** 200.345.011/01

**Rechters:** S.M.J. Korthuis-Becks, A.W. Rutten en M. van Ham

**Advocaten:** M.H.D. Vergouwen en R.J.C. Brouwer

**Wetsartikelen:** 7:664 BW

RECHTSPRAAK

## **Directeur heeft zich verbonden om loyaliteits- en pensioenbonus te betalen jegens werknemers**

***In geschil is de vraag of de directeur/enig aandeelhouder van een in Nigeria gevestigde vennootschap zich jegens twee voormalige werknemers privé heeft verbonden om aan hen een loyaliteits-/pensioenbonus uit te betalen, zulks in verband met het werknemerschap en de dienstjaren van die werknemers bij een tweetal in Nederland gevestigde vennootschappen die gelieerd zijn aan de in Nigeria gevestigde vennootschap. Er is een deskundigenbericht van het IJI. De rechtbank heeft deze vraag bevestigend beantwoord. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank. Het Hof oordeelt dat de directeur van een in Nigeria gevestigde vennootschap zich naar Nigeriaans recht jegens twee voormalige werknemers privé heeft verbonden om aan hen een loyaliteits-/pensioenbonus uit te betalen.***

In onderhavige procedure is de vraag in geschil of de directeur/enig aandeelhouder van een in Nigeria gevestigde vennootschap zich jegens twee voormalige werknemers privé heeft verbonden om aan hen een loyaliteits-/pensioenbonus uit te betalen, zulks in verband met het werknemerschap en de dienstjaren van die werknemers bij een tweetal in Nederland gevestigde vennootschappen die gelieerd zijn aan de in Nigeria gevestigde vennootschap. De rechtbank heeft deze vraag met inachtneming van een deskundigenoordeel van het Internationaal Juridisch Instituut (IJI) bevestigend beantwoord, voor recht verklaard dat tussen partijen overeenkomsten tot stand zijn gekomen en de directeur veroordeeld om aan de ene voormalig werknemer (hierna: werknemer 1) een bedrag van € 158.911,80 te betalen en aan de andere voormalig werknemer (hierna: werknemer 2) een bedrag van € 45.525 te betalen (hierna tezamen: werknemers). Omdat de directeur het niet eens was met het oordeel van de rechtbank heeft hij hoger beroep ingesteld. Bij het tussenarrest van 21 november 2023 is de zaak naar de rol verwezen voor memorie aan de zijde van beide partijen. Ingevolge het tussenarrest van 21 november 2023 dienden partijen zich in hun memories uit te laten over de

betekenis van het deskundigenbericht van het IJI voor de vraag of de Nederlandse rechter bevoegd is en voor de vraag naar de toewijsbaarheid van de vorderingen van de voormalig werknemers.

Met grief 1 betoogt de directeur dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de Nederlandse rechter bevoegd is om van het geschil kennis te nemen. Volgens de directeur is duidelijk dat Nigeria als plaats van nakoming is overeengekomen. Hij verwijst daarvoor naar de e-mail van werknemer 2 aan de directeur van 1 augustus 2014 en de e-mail van een in Nederland gevestigde vennootschap van de directeur aan werknemer 1 van 22 juni 2016. Het hof verwerpt het standpunt van de directeur dat op grond van de twee bedoelde e-mails moet worden geconcludeerd dat tussen partijen Nigeria als plaats van nakoming is overeengekomen. De betalingen aan werknemers dienden verder te worden voldaan aan de woonplaats van werknemers in Nederland als plaats van nakoming van de verbintenis tot betaling. Feitelijk zijn ook alle betalingen verricht van de Nederlandse bankrekening van de Nigeriaanse vennootschap van de directeur bij de Rabobank, op de bankrekening van werknemers. Uit artikel 6 Rv volgt derhalve, zoals de rechtbank terecht heeft beslist, dat de Nederlandse rechter bevoegd is van het geschil kennis te nemen.

Grief 2 is gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat naar Nigeriaans recht de directeur als de contractspartij van werknemers heeft te gelden en persoonlijk aansprakelijk is voor de betaling van het aan hen toegekende pensioen/de loyaliteitsbonus. De rechtbank heeft zich bij dit oordeel gebaseerd op een deskundigenbericht van het IJI van 16 oktober 2020. Het hof stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de vraag of de directeur al dan niet de contractspartij is van werknemers ten aanzien van de overeengekomen betalingen, moet worden beantwoord naar Nigeriaans recht. Volgens de directeur heeft de rechtbank haar oordeel echter niet mogen baseren op het deskundigenbericht, omdat partijen niet zijn gekend in (de totstandkoming van) het deskundigenbericht, partijen geen commentaar hebben kunnen geven op de door de rechtbank aan het IJI te stellen vragen, de rechtbank partijen niet in de gelegenheid heeft gesteld te reageren op het deskundigenbericht en het bericht geen deel uitmaakt van het procesdossier. Het hof gaat hieraan voorbij. Het hof heeft het deskundigenbericht van het IJI namelijk (alsnog) aan partijen gezonden, waarna partijen zich daarover in hun respectieve memories en antwoordmemories na het tussenarrest hebben uitgelaten. Daarmee is naar het oordeel van het hof in voldoende mate tegemoetgekomen aan de bezwaren van de directeur. In het deskundigenbericht van het IJI is als uitgangspunt verwoord dat in Nigeria (een voormalige Britse kolonie) als rechtstraditie de Engelse *common law* geldt. De directeur heeft dat uitgangspunt als zodanig niet, althans onvoldoende gemotiveerd bestreden. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat naar Nigeriaans recht, evenals volgens de Engelse *common law*, een objectieve uitleg geldt waarbij strikte en

tekstueel georiënteerde uitlegmethoden een grote rol spelen. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat het deskundigenbericht van het IJI, mede gelet op de daarin gebezigde motivering, overtuigend voorkomt. Daarbij neemt het hof de bijzondere expertise van het IJI in aanmerking als onafhankelijk kennisinstituut ten behoeve van de advisering over internationaal privaatrecht en buitenlands recht. Uit het deskundigenbericht van het IJI volgt bovendien, met verwijzing naar diverse uitspraken van Nigeriaanse (appèl)rechters, dat wanneer een bestuurder een contract ondertekent in zijn naam zonder de naam of het bestaan van een principaal te vermelden, hij persoonlijk aansprakelijk wordt gehouden. Het hof verenigt zich geheel met het oordeel van de rechtbank dat de directeur bij de ondertekening van de overeenkomsten geen enkele keer een rechtspersoon of opdrachtgever heeft vermeld namens wie er werd ondertekend. Uit het Nigeriaanse recht volgt derhalve de conclusie dat de directeur daarom heeft te gelden als de contractspartij van werknemers en hij persoonlijk aansprakelijk is voor de betaling van de toegekende pensioen/loyaliteitsbonus. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

---

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 10-02-2026

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2026:355

**Zaaknummer:** 200.292.972\_01

**Rechters:** J.W. van Rijkom, M. van Ham en N. Zekić

**Advocaten:** T. Bezmalinovic en P.W.H. Stassen

**Wetsartikelen:** 6 Rv

RECHTSPRAAK

## **Afstortingsplicht pensioen na echtscheiding**

***Kern van het geschil is de verplichting tot afstorting van pensioenrechten in een pensioenvennootschap na echtscheiding. De rechtbank had aan de hand van een deskundigenbericht de omvang van de af te storten pensioenaanspraak vastgesteld op € 293.771 in een door gedaagde aan te wijzen eigen pensioenvennootschap. Het hof oordeelt dat dit geen nadelige fiscale consequenties heeft. Het hof ziet niet in dat X-bv een liquiditeitsprobleem zou hebben vanwege de betaling van het door de rechtbank vastgestelde bedrag naast de ‘reguliere’ betalingen aan eiser zelf als pensioengerechtigde. Daarnaast heeft eiseres onvoldoende gesteld om aan te kunnen nemen dat er na afstorting van de pensioenaanspraken van gedaagde onvoldoende kapitaal in de vennootschap achterblijft of kan worden vrijgemaakt.***

Gedaagde en eiser zijn voormalig echtgenoten. Gedaagde heeft uit hoofde van de afwikkeling van het huwelijksvermogen aanspraak op haar aandeel van het in X-bv opgebouwde pensioenkapitaal. Gedaagde vordert (in conventie) afstorting van haar pensioenaanspraak. De rechtbank heeft aan de hand van een deskundigenbericht de omvang van de ten behoeve van gedaagde af te storten pensioenaanspraak vastgesteld op € 293.771 in een door gedaagde aan te wijzen eigen pensioenvennootschap. Aan deze verplichting heeft de rechtbank een dwangsom bij niet-nakoming verbonden van € 2.500 per dag.

Het hof overweegt dat sinds 2017 de pensioenopbouw in eigen beheer niet meer mogelijk is, vanwege de Wet uitfasering pensioen in eigen beheer en overige fiscale pensioenmaatregelen (Stb. 2017, 115). De mogelijkheden tot het afstorten onder een externe verzekeraar zijn sindsdien (verder) afgenomen.

Het hof overweegt dat niet ter discussie staat dat de afstorting in een door gedaagde

opgerichte pensioenvennootschap op zichzelf gezien geen nadelige fiscale consequenties behoeft te hebben. Het hof heeft onvoldoende aanwijzingen om aan te nemen dat de door gedaagde opgerichte vennootschap niet als zodanig heeft te gelden.

Eiser heeft erop gewezen dat gedaagde de nodige schulden heeft en geneigd zal zijn deze vanuit haar pensioen-bv te betalen, wat tot nadelige fiscale gevolgen zal leiden. Gedaagde heeft deze stelling echter gemotiveerd bestreden. Zij is weliswaar geldleningen vanuit haar pensioen-bv aangegaan, maar zij zorgt voor voldoende liquide middelen waardoor de uitkering zal zijn gewaarborgd. Gedaagde heeft verder gewezen op de waarde van haar aandeel in de woning in [plaats D], dat zeker 1 miljoen euro bedraagt. Ook dat vermogen vormt voldoende zekerheid voor de nakoming van verplichtingen.

De rechtbank heeft onder rechtsoverweging 18 van het eindvonnis verder overwogen dat het gekozen alternatief een (wankel) evenwicht tussen partijen oplevert waarbij zij over en weer het belang van de ander – denk aan een nabestaandenpensioenaanspraak die zich bij het (voor)overlijden van de ander zal realiseren – in het oog dienen te houden. Voor zover eiser met zijn toelichting heeft willen zeggen dat dit evenwicht té wankel is, had het op zijn weg gelegen betere alternatieven voor te dragen in het licht van de voor beide partijen te waarborgen belangen.

Met het tweede onderdeel van de eerste grief van eiser stelt hij aan de orde dat ten onrechte zowel eiser, als X-bv is veroordeeld tot betaling van het bedrag dat dient tot afstorting. Het is een verplichting die rust op X-bv, aldus eiser, en zoals de formulering in het dictum nu luidt, kan gedaagde betaling verlangen van zowel eiser in persoon als van X-bv. Eiser heeft geen belang bij verdere behandeling van dit onderdeel van zijn grief. Zoals gedaagde ook heeft aangegeven, is inmiddels uitvoering gegeven aan het dictum en voor iedereen is duidelijk op wie de betalingsverplichting zelf rustte.

Eiser voert in de toelichting op het derde onderdeel van de eerste grief aan dat de rechtbank ten onrechte eiser heeft veroordeeld tot afstorting tot een bedrag van € 293.771. Eiser heeft gemotiveerd gesteld dat slechts voor een bedrag van € 3.946 aan liquide middelen aanwezig is in X-bv, in combinatie met een vordering van € 252.378 op X-bv, dus in totaal € 256.324. Afstorting dient zodanig plaats te vinden dat de aanspraken van beide partijen in beginsel zoveel als mogelijk in dezelfde mate zijn verzekerd. Een tekort zal dan ook in beginsel gelijkelijk moeten worden gedeeld. Betaling van het genoemde bedrag zal ertoe leiden dat X-bv al haar liquiditeiten kwijt zal zijn, en er dus geen geld achterblijft voor uitbetaling van het aan eiser zelf toekomende pensioen.

Het hof ziet niet in dat X-bv een liquiditeitsprobleem zou hebben vanwege de betaling van het

door de rechtbank vastgestelde bedrag naast de ‘reguliere’ betalingen aan eiser zelf als pensioengerechtigde. Daarnaast heeft eiseres onvoldoende gesteld om aan te kunnen nemen dat er na afstorting van de pensioenaanspraken van gedaagde onvoldoende kapitaal in de vennootschap achterblijft of kan worden vrijgemaakt om de met het aandeel van eiser corresponderende pensioenaanspraak te dekken. De slotsom moet immers zijn dat eiser het in zijn macht heeft de (ruimschoots) voorhanden zijnde liquiditeiten en toekomstige kasstroom aan te wenden ter dekking van de verplichtingen van X-bv.

Tussen partijen staat vast dat de pensioenuitkeringen in de tussentijd (april t/m september 2024) al vanuit X-bv aan gedaagde zijn betaald, en dat deze dienen te worden afgerekend/verrekenend in het kader van de afstorting. Nu het bedrag van de afstorting is voldaan, zal het hof de terugbetaling van deze termijnen zoals onder III van het petitum gevorderd toewijzen. De niet betwiste vordering uit hoofde van de wettelijke rente zal het hof eveneens toewijzen nu gedaagde geacht kan worden in verzuim te zijn vanaf de aangezegde datum.

---

**Instantie:** Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 12-05-2026

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2026:1244

**Zaaknummer:** 200.345.951/01

**Rechters:** H.A. van den Berg, A.V.T. de Bie en T.M. Subelack

**Advocaten:** E.K.E. van Herk en J. Dongelmans

**Wetsartikelen:**

RECHTSPRAAK

## **Geen geslaagd beroep op pensioenverweer**

***Het hof bepaalt dat het pensioenverweer van de vrouw niet slaagt. De door de vrouw gestelde achteruitgang in pensioenaanspraken kan opgevangen worden door het afsluiten van een overlijdensrisicoverzekering op het leven van de man. De man is ook bereid hieraan mee te werken. Naar het oordeel van het hof is aldus redelijkerwijs van de vrouw te verwachten dat zijzelf voldoende voorzieningen treft.***

Echtscheidingszaak met nevenvoorzieningen. De vrouw heeft zich tegen het uitspreken van de echtscheiding verzet met het aanvoeren van een pensioenverweer als bedoeld in artikel 1:153 BW. Zij heeft gesteld dat de echtscheiding pas kan worden uitgesproken wanneer voor haar een toereikende voorziening is getroffen voor het bestaande en ten gevolge van de scheiding wegvallende recht op uitkering bij vooroverlijden van de man. De vrouw berekent het partnerpensioen in geval van overlijden van de man op € 8.963 bruto per maand. Dit volledige bedrag zal wegvallen, behoudens een korte overgangstermijn van vijf jaar, na de echtscheiding. De vrouw verzoekt dan ook een voorziening voor dit gemis aan uitzicht op inkomen in de vorm van een overlijdensrisicodekking op het leven van de man, waarvan de man de premie dient te betalen. De man verweert zich hiertegen en stelt dat het potentiële verlies lager is dan door de vrouw berekend en in elk geval gelijk is of lager is dan de verdien capaciteit van de vrouw. De man is bereid zijn medewerking te verlenen indien de vrouw een overlijdensrisicoverzekering wenst af te sluiten op het leven van de man. De man stelt dat de vrouw zelf de premie dient te betalen.

Op basis van de overgelegde stukken en dat wat op de zitting is besproken, is het hof van oordeel dat de rechtbank op juiste gronden heeft geoordeeld en beslist zoals zij heeft gedaan. Het hof neemt deze gronden over en maakt ze – na eigen afweging – tot de zijne. In hoger beroep zijn geen feiten of omstandigheden gebleken die tot een andere beslissing leiden. Het hof neemt daarbij het volgende nog in aanmerking. Zoals eveneens zelf door de vrouw naar voren gebracht kan de door de vrouw gestelde achteruitgang in pensioenaanspraken

opgevangen worden door het afsluiten van een overlijdensrisicoverzekering op het leven van de man. De man is ook bereid hieraan mee te werken. Naar het oordeel van het hof is aldus redelijkerwijs van de vrouw te verwachten dat zijzelf een voldoende voorzieningen treft. Anders dan de vrouw acht het hof het ook redelijk dat de vrouw de premie voor deze overlijdensrisicoverzekering zelf voldoet. Onvoldoende is gebleken dat zij daartoe niet de financiële middelen heeft. Het voorgaande brengt met zich dat het pensioenverweer van de vrouw niet slaagt en het hof de grieven van de vrouw ten aanzien van het pensioenverweer afwijst.

De vrouw heeft ter zitting ingestemd met het verzoek van de man in incidenteel appèl, zijnde om vast te stellen dat de man jegens de vrouw recht heeft op uitbetaling van het in artikel 3 WVPS bepaalde deel van het door de vrouw opgebouwde pensioen van de vrouw en derhalve de vrouw te veroordelen om maandelijks dat deel van het pensioen aan de man af te dragen vanaf het moment van ingaan van haar pensionering.

Het hof bepaalt dat de man, met ingang van 8 augustus 2025, voor de verzorging en opvoeding van de minderjarigen aan de vrouw zal betalen een bedrag van € 578 per maand, telkens bij vooruitbetaling te voldoen. Het hof bepaalt eveneens dat de vrouw hetgeen zij eventueel te veel heeft ontvangen niet behoeft terug te betalen en dat de door de man met ingang van de datum van de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand, voor de uitkering tot levensonderhoud van de vrouw zal betalen een bedrag van € 3,526 per maand, telkens bij vooruitbetaling te voldoen.

---

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 15-04-2026

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2026:1362

**Zaaknummer:** 200.361.284/01 en 200.361.286/0

**Rechters:** C.S.F. de Nijs, A.N. Labohm en L. Koper

**Advocaten:** M.D. Verwoerd en A.W. Morot

**Wetsartikelen:** 1:153 BW en 3 WVPS

RECHTSPRAAK

## **Zonder hoofdzakelijkheids criterium kan er ondergrens zijn voor werkgever met activiteiten op verwaarloosbare schaal**

***Geschil over vraag of werkgever met beperkte MITT-activiteiten onder de werkingssfeer valt. Dat een verplichtstellingsbesluit niet met zoveel woorden voorziet in een hoofdzakelijkheids criterium of een ander vereiste voor de omvang van de activiteiten die bepalend zijn voor de werkingssfeer van de verplichtstelling, staat er niet aan in de weg dat het met toepassing van de cao-norm aldus wordt uitgelegd dat het voor die omvang wel enige ondergrens inhoudt. Daartoe bestaat in een geval als hier aan de orde aanleiding, gelet op de onaannemelijkheid van de rechtsgevolgen van een uitleg die zou meebrengen dat geen enkele ondergrens geldt. Het ontbreken van enige ondergrens zou er immers toe leiden dat ondernemingen die vrijwel uitsluitend activiteiten verrichten die niets van doen hebben met de desbetreffende bedrijfstak, toch worden aangemerkt als werkgever in de zin van het verplichtstellingsbesluit. Niet als werkgever kan worden aangemerkt de onderneming die in verhouding tot haar totale activiteiten, omzet, loonsom en/of arbeidsuren slechts op verwaarloosbare schaal activiteiten verricht zoals genoemd in het verplichtstellingsbesluit. De Hoge Raad casseert het arrest en verwijst terug naar een ander hof.***

Dit geschil gaat over de vraag of Hazet, een groothandel in schoonmaak- en hygiëneartikelen, onder de werkingssfeer valt van het verplichtstellingsbesluit voor de Mode, Interieur-, Tapijt- en Textielindustrie (MITT). Een van de daarin opgenomen werkzaamheden is 'het ver- en/of bewerken (...) van kleding (...) tot een ge- of verbruiksvoorwerp'. Het verplichtstellingsbesluit bevat geen kenbaar hoofdzakelijkheids criterium of een andere drempel. Een beperkt onderdeel van de activiteiten van Hazet is het aanbrenge van logo's op bedrijfskleding. Het hof is van oordeel

dat Hazet onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt, maar het in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Bpf MITT zich op dit besluit beroept. Zowel het Bpf als Hazet is van dit arrest in cassatie gekomen. Hazet klaagt dat het hof heeft miskend dat, ook al bevat het verplichtstellingsbesluit geen (expliciet) 'hoofdzaakcriterium', een redelijke uitleg overeenkomstig de cao-norm, in het bijzonder gelet op het doel en de strekking van de Wet Bpf 2000 en de onaannemelijkheid van de rechtsgevolgen van een andere uitleg, ertoe leidt dat niet iedere activiteit van een onderneming zoals omschreven in het verplichtstellingsbesluit, hoe gering ook, binnen de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt. Anders dan het hof overweegt, dient er wél te worden uitgegaan van een zekere ondergrens, aldus het middel.

De Hoge Raad oordeelt als volgt.

Dat een verplichtstellingsbesluit niet met zoveel woorden voorziet in een hoofdzaakcriterium of een ander vereiste voor de omvang van de activiteiten die bepalend zijn voor de werkingssfeer van de verplichtstelling, staat niet eraan in de weg dat het met toepassing van de cao-norm aldus wordt uitgelegd dat het voor die omvang wel enige ondergrens inhoudt. Daartoe bestaat in een geval als hier aan de orde aanleiding, gelet op de onaannemelijkheid van de rechtsgevolgen van een uitleg die zou meebrengen dat geen enkele ondergrens geldt. Het ontbreken van enige ondergrens zou immers ertoe leiden dat ondernemingen die vrijwel uitsluitend activiteiten verrichten die niets van doen hebben met de desbetreffende bedrijfstak, toch worden aangemerkt als werkgever in de zin van het verplichtstellingsbesluit.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, moet het vaststellingsbesluit aldus worden uitgelegd dat niet als werkgever kan worden aangemerkt de onderneming die in verhouding tot haar totale activiteiten, omzet, loonsom en/of arbeidsuren slechts op verwaarloosbare schaal activiteiten verricht zoals genoemd in het verplichtstellingsbesluit.

Uit het voorgaande volgt dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het verplichtstellingsbesluit. De in 3.2.1 weergegeven klacht slaagt dus. Na verwijzing zal moeten worden beoordeeld of Hazet slechts op verwaarloosbare schaal activiteiten verricht zoals genoemd in het verplichtstellingsbesluit.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 22-05-2026

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2026:795

**Zaaknummer:** 24/03810

**Rechters:** M.V. Polak, H.M. Wattendorff, A.E.B. ter Heide, F.R. Salomons en G.C. Makkink

**Advocaten:** A.H.M. van den Steenhoven en N.T. Dempsey

**Wetsartikelen:** Bpf MITT, CAO Mode-, Interieur-, Tapijt- en Textielindustrie en